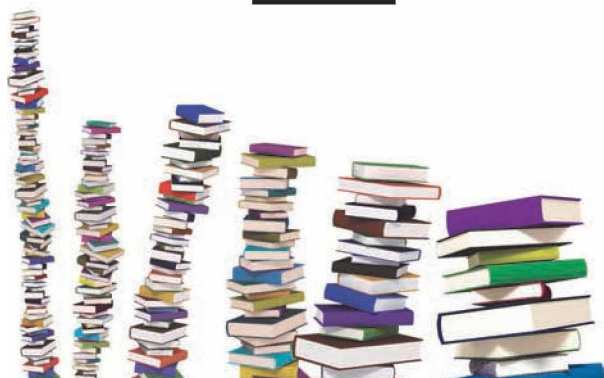

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΑΣΛΑΜ
«ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΔΕΝ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ
ΝΑ ΤΑ ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ»
 // ΣΕΛΙΔΑ 12

«Τα παραμύθια δεν χρειάζεται να τα πιστεύεις»

Συνέντευξη // Το «Ηδύφωνο» συνομιλεί με τον μουσικό και συγγραφέα παραμυθιών Δημήτρη Μπασλάμ, με αφορμή την παρουσίαση του πρώτου παιδικού βιβλίου του Πανεπιστημίου Κύπρου

ΜΑΡΙΑ ΜΗΝΑ

Το πρώτο παιδικό βιβλίο του Πανεπιστημίου Κύπρου, τιλοφορούμενο «Η Σοφία. Μια μέλισσα που της άρεσε να διαβάσει», του συγγραφέα Δημήτρη Μπασλάμ, σε εικονογράφηση του Γιώργου Νικολόπουλου, παρουσιάζεται μεθαύριο Τρίτη, 15 Σεπτεμβρίου, στην Αίθουσα 010, στο Κέντρο Κοινωνικών Δραστηριοτήτων, στην Πανεπιστημιούπολη στη Λευκωσία, στις 18:00. Ο Πρύτανης του Πανεπιστημίου Κύπρου, Καθηγητής

Κωνσταντίνος Χριστοφίδης, καθώς και ο Υπουργός Παιδείας και Πολιτισμού Δρ Κώστας Καδής προλογίζουν την παρουσίαση, στην οποία θα προβεί η Αναπληρώτρια Καθηγήτρια στο Τμήμα Βυζαντινών και Νεοελληνικών Σπουδών Σταυρούλα Κωνσταντίνου.

Με την ιδιαίτερη πένα του, ο Δημήτρης Μπασλάμ επιχειρεί στο εν λόγω βιβλίο να κάνει μία εισαγωγή στις «δύσκολες» έννοιες της γνώσης, της έρευνας και της καινοτομίας, σε μια εποχή που η κάθε εκδοχή πρωτοπο-

ρίας κινδυνεύει να ανακαιτιστεί στην πλημμυρίδα της πολυφωνίας. Με το πέρας της παρουσίασης, θα λάβουν χώρα δημιουργικές δραστηριότητες για παιδιά, με καλλιτεχνική επιμέλεια της θεατρολόγου Μαρίας Λαζαρίδου, ενώ επίσης θα παρουσιαστούν αλληλεπιδραστικές δραστηριότητες επιστημών από Ειδικούς Επιστήμονες του Τμήματος Επιστημών της Αγωγής του Πανεπιστημίου Κύπρου.

Ανατρέχοντας κανείς στο βιογραφικό του κ. Μπασλάμ, θα διαβάσει ότι ο

ίδιος «είναι και δηλώνει μουσικός. Ένας επαγγελματίας του χώρου που μέσα από την επιθυμία του για εξεύρεση άλλων εκφραστικών μέσων οδηγήθηκε στη συγγραφή παιδικών και εφηβικών βιβλίων, τη δημιουργία μουσικών παραστάσεων βασισμένων σε αυτά τα βιβλία, αλλά και την έκδοση δίσκων». Τα παραμύθια «Ο γαργαλησιτς», «Ο Αησιλάος», το «Λέω να πετάξω», «Η θυμωμένη μπετονιέρα» (Κρατικό Βραβείο Εικονογραφημένου Παιδικού Βιβλίου 2013), καθώς και «Τα παπούτσια του βαρύτονου» κυκλοφορούν από τις εκδόσεις Επόμενος Σταθμός.

Με αφορμή την εν λόγω παρουσίαση στο Πανεπιστήμιο Κύπρου, το «Ηδύφωνο» είχε μία σύντομη συνομιλία με τον συγγραφέα.

Ποιοι μηχανισμοί απαιτούνται για την αφήγηση μίας ιστορίας;

Αν θέλει κάποιος να το δει τεχνικά, υπάρχουν ορισμένοι συγκεκριμένοι μηχανισμοί της αφήγησης, οι οποίοι προκύπτουν σχεδόν αυτόματα, όταν γράφουμε π.χ. οι αναδρομές στο παρελθόν ή οι εναλλαγές της αφήγησης με τον διάλογο. Νομίζω όμως ότι το παιχνίδι χάνεται από την αρχή, αν προσπαθήσεις να αναπαράγεις τους κανό-

νες. Η αφήγηση, είτε προφορική είτε γραπτή, είναι μια ιστορία που υπάρχει μέσα σου και θέλεις να τη διηγηθείς στους άλλους. Είναι μια πολύ αυθόρμητη ψυχολογική διαδικασία, στην οποία οι μηχανισμοί απλώς διορθώνουν την ορμή της πρώτης καταγραφής.

Αποτελεί για σας η μουσική ένα ακόμη διαφορετικά εκπεφρασμένο βιωματικό παραμύθι;

Η μουσική δεν είναι παραμύθι! Είναι απλώς απολύτως συνδεδεμένη με τον λόγο. Άλλωστε, είμαι πρώτα απ' όλα μουσικός. Όση σκέψη αφιερώνω στο να διηγηθώ με λόγια μια ιστορία, άλλη τόση αφιερώνω και στο να τη διηγηθώ μουσικά. Νομίζω, πάντως, ότι η μουσική και τα παραμύθια αλλά και όλα τα καλλιτεχνικά έργα περιέχουν ένα σημαντικό βιωματικό φορτίο.

Υπάρχει, κατά την άποψή σας, ένα ανασταλτικό φίλτρο, ένας τρόπος να αναχαιτιστεί η (προοδευτική) αδυναμία πίστης των ανθρώπων στα ευοδωμένα παραμύθια;

Τα παραμύθια δεν χρειάζεται να τα πιστέψεις. Δεν είναι αυτό το ζητούμενο. Υπάρχουν για να σου θυμίζουν ότι μπορείς, ότι θες, ότι είσαι ή δεν είσαι κάτι. Ακόμη και τα ευοδωμένα παραμύθια δεν είναι αρκετά να σε πείσουν για κάτι,

δεν έχουν απόλυτη ισχύ. As ακούσου- με μερικά παραμύθια απλώς για να χα- ρούμε ή να λυπηθούμε. Ίσως και για να προβληματιστούμε πού και πού.

Μεσούσης της κρίσης, ο συγγρα- φέας, πέραν από τους ρόλους του καταγγέλλοντος και, ενδεχομένως, σηματοωρού, τι άλλο μπορεί να επι- διώξει;

Ωραία θα ήταν αν μπορούσαμε να ανα- λάβουμε τόσο σημαντικούς ρόλους όσο

αυτούς που περιγράφετε. Νομίζω ότι οι συγγραφείς απλώς παρουσιάζουν με θάρρος την προσωπική τους άποψη με την προσωπική τους αισθητική. Εκθέ- τουν στο κοινό μια ιστορία με το προ- σωπικό τους στίγμα. Έπειτα το κοινό επιλέγει τι κρατά και τι όχι. Περιέχει μεγάλη ελευθερία αυτή σχέση και για τις δύο πλευρές.

Είναι, εντέλει, πιο ωραίες οι ιστορί- ες που μας εμπνέουν τα παιδιά;

Τα παιδιά είναι μία βέβαιη πηγή έμπνευσης. Ωραίες ιστορίες είναι αυτές που κινούν κάτι στον ψυχικό μας κό- σμο και πολύ συχνά τα παιδιά είναι η αφορμή για να γίνει αυτό.

Ποιοι άνθρωποι καταλήγουν να εί- ναι οι καλύτεροι παραμυθάδες;

Αυτοί που θα σκάσουν αν δεν σου διη- γηθούν την ιστορία!

